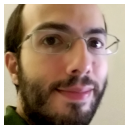
Fermentar

Per JoanM el dj., 22/10/2020 - 21:00

Els éssers humans som increïbles, però també ben ambiciosos: necessitem acaparar i creure que tenim el poder de fer els canvis que vulguem quan vulguem. Per això, quan ens informen de la misèria que passen tantes persones al món, de guerres, fam, corrupcions i injustícies de molts països, ens agafa una mena de tristor i abatiment, i ens n'apartem, desconnectem. És que volíem salvar el món sencer! I com que el 100% el veiem impossible, tirem la tovallola per fer el 0,01% que podem. Perquè... com ho faríem, com la vareta màgica arreglant de cop tot allò que jo crec que cal canviar? Ens oblidem del principi d'encarnació. Igual que les lleis físiques, també hi ha lleis humanes que necessiten el seu temps. Solem pregar amb el simplisme d'infants: "que els dolents es tornin bons", "que s'acabin les guerres i la fam", bons desitjos que dins la nostra fe adulta han de transformar-se i materialitzar-se, perquè es queden curts sota la flama del realisme eixordador del segle XXI.

Déu es mou de manera diferent. S'esmuny en les colles d'amics, s'escola entre famílies i en els cors de persones generoses. Lentament, actua, fermenta, encomana per contagi. Ell/a és així. Tal i com passa en els bacteris del iogurt: pasteuritzen la llet, la refreden, i inoculen aquell ferment que conté bacteris. La proporció faria riure: aquesta petita porció de bacteris ha de canviar tota la llet? I malgrat tot, el procés misteriosament dona el seu fruit, com la llavor que creix tota sola (Mc 4, 26-29), s'encomana primer al seu voltant, després a metres a la rodona, i finalment tota la massa s'ha tornat iogurt. I allò que era tan líquid, tan simplista, aquella fe primera i necessària de les pregàries d'infants, es torna cos fermentat, consistent, s'encarna en el món. Ens semblava inaudit, i és possible, perquè desconeixem el poder de Déu.

És Déu qui salva el món. A la seva manera. A la manera del iogurt. Pau i paciència, i l'antena sempre oberta.